

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ (Λουκ. 18, 18-27)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στα Κολομόδια, στις 24/11/1991)

1. Το μεγαλύτερο λάθος

Στο σημερινό Ευαγγέλιο ακούσαμε πώς ένας νεαρός είχε μεγάλο πόθο να κληρονομήσει τη Βασιλεία των ουρανών. Και πήγε στο Χριστό και του είπε:

-Κύριε τι πρέπει να κάνω για να την κληρονομήσω τη Βασιλεία των ουρανών;

Ο Χριστός τον ρώτησε, αν τηρεί τις εντολές του Θεού. Εκείνος απάντησε, «τις τηρώ από τα νειάτα μου, από μικρό παιδί».

Τότε ο Χριστός του είπε:

-Αν θέλεις να γίνεις τέλειος και να την αποκτήσεις τη Βασιλεία του Θεού με σιγουριά, άφησε αυτά που έχεις. Μοίρασέ τα στους φτωχούς και έλα να γίνεις μαθητής μου, διδάσκαλος, κήρυκας, απόστολος. Και θα έχεις εκατό τοις εκατό σίγουρη τη Βασιλεία των ουρανών, «έξεις θησαυρόν εν ουρανοίς». Θα πάρεις ένα μεγαλύτερο θησαυρό στον ουρανό.

Όταν άκουσε τα λόγια αυτά ο νεαρός, έφυγε λυπημένος γιατί είχε πολλά και τα αγαπούσε και δεν ήθελε να τα στερηθεί.

Έδειξε βέβαια στην αρχή με τα λόγια του ότι είχε πόθο βαθύ για τη Βασιλεία των ουρανών. Αλλά λοξοδρόμησε. Έχασε το δρόμο.

Εμείς οι άνθρωποι αναζητούμε τη Βασιλεία του Θεού, αλλά με κακή αντίληψη. Ποιά είναι η κακή αντίληψη; Την θεωρούμε σαν να είναι κάτι το φτηνό. Κάποιο προβατάκι, κάποιο μικρό περιβόλι, κάποιο δωμάτιο, κάποιο αυτοκίνητο το πολύ-πολύ. Και γι' αυτό δεν είμαστε διατεθειμένοι να θυσιάσουμε κάτι από αυτά, για τη Βασιλεία του Θεού. Μερικοί μάλιστα την θεωρούν τόσο φτηνό πράγμα, ώστε δεν είναι διατεθειμένοι, για τη Βασιλεία του Θεού, να κάνουν το βράδυ προσευχή, να πάνε την Κυριακή στην Εκκλησία, να νηστεύσουν την Τετάρτη και την Παρασκευή...

Αυτό είναι το μεγαλύτερο λάθος. Γι' αυτό ο σωτήρας και Διδάσκαλός μας,

έλεγε: «Η Βασιλεία του Θεού μοιάζει με ένα πολύτιμο θησαυρό, που είναι θαμμένος σε ένα χωράφι. Όποιος το μάθει ότι σ' αυτό το χωράφι είναι θαμμένο ένα λαγήνι με λίρες, πουλάει ο,τι έχει και αγοράζει το χωράφι. Γιατί; Για να βρει την λαγήνα με τα χρυσαφικά, που είναι θησαυρός πολύτιμος. Όσοι τον βλέπουν να πουλάει όσα έχει, λένε πως παλάβωσε ο άνθρωπος, γιατί τα πουλάει την περιουσία του, την πετάει. Αλλά αυτός ξέρει τι κάνει. Αγοράζει το χωράφι με τον πολύτιμο θησαυρό και γίνεται πάμπλουτος. Και μετά οι άνθρωποι τον μακαρίζουν και λένε: «Αυτό σημαίνει μυαλό, εξυπνάδα»

2. Η Βασιλεία του Θεού αξίζει κάθε θυσία

Ας δούμε από τους βίους των αγίων τι σημαίνει μυαλό και εξυπνάδα.

Μαζί με τον άγιο μεγαλομάρτυρα Γεώργιο ήταν και κάποιος άλλος, που όταν του είπαν πως θα τον βασανίσουν, επειδή είναι χριστιανός, φοβήθηκε μη χαλάσει η επιδερμίδα του. Και αρνήθηκε τον Χριστό. Τι κέρδισε; Μέχρι τότε έζησε; Χόρτασε τον κόσμο;

Ο άγιος Γεώργιος έμεινε ακλόνητος στην πίστη και βασανίστηκε ένα ολόκληρο μήνα.

Ποιός από τους δύο απόκτησε τον πολύτιμο θησαυρό, τη Βασιλεία του Θεού την ατελεύτητη;

Πώς όμως φτάνει κανείς στη Βασιλεία του Θεού; Ας πάρουμε ένα παράδειγμα:

Έχουμε ένα καρποφόρο δένδρο. Αυτό έχει ανάγκη από περιποίηση.

Ποιά είναι η περιποίηση;

Να το σκάψουμε; Να του βάλουμε λίπασμα;

Δεν φτάνει. Χρειάζεται κάτι περισσότερο. Άμα το αφήσεις να μεγαλώνει ανεξέλεγκτο, κάνει πολλά κλαριά και αχρηστεύεται. Τι πρέπει να κάνουμε; Να το κλαδέψουμε με επιστήμη και με γνώση. Και τότε το δένδρο αποκτά διπλάσια ζωντάνια.

Το ίδιο συμβαίνει και με τον εαυτό μας. Όταν αρχίσουμε να τον κλαδεύουμε, λίγο στην αρχή, περισσότερο μετά αποκτά ζωντάνια. Όταν αφήσεις τον εαυτό σου ελεύθερο, γεμίζει καρκινώματα. Ξεράδια. Ποιά είναι τα καρκινώματα;

Πρώτα μπαίνει στην ψυχή του ανθρώπου η λαχτάρα της απόλαυσης του κόσμου τούτου. Αν ο άνθρωπος υποκύψει, παλιανθρωπεύει. Η αισχρότητα από το σώμα περνάει στην ψυχή. Μετά χαλάει ο άνθρωπος. Και αρχίζουν οι βλαστήμιες, η κακία, η καταφρόνηση. Δεν ενδιαφέρεται για τίποτε. «Εγώ να διασκεδάσω», λέει, «εγώ να περάσω καλά. Από κει και πέρα, τσιμέντο να γίνουν όλοι και όλα».

Ας δούμε τώρα πως κλαδεύεται και πως καλλιεργείται ο άνθρωπος.

Θα πάμε δυό αιώνες πίσω, σε έναν άγιο. Ονομαζόταν Ιωάννης. Καταγόταν από την Μονεμβασιά. Ήταν ένα παιδί δεκάξι χρονών, γυιός ιερέα. Ο πατέρας του είχε πεθάνει πριν από λίγο. Η παπαδιά έμεινε χήρα.

Κάνουν επιδρομή οι τούρκοι και πιάνουν αιχμαλώτους για να τους πουλήσουν δούλους, να βγάλουν χρήματα. Όταν βασιλεύει η αμαρτία μέσα στον άνθρωπο, πουλάει όχι μόνο ξένους αλλά και την αδελφή του και την μάνα του· και τη γυναίκα του πουλάει μερικές φορές. Τα ζούμε αυτά πράγματα και τα ακούμε.

Πήραν οι τούρκοι την παπαδιά και τον γιό της, τους πήγαν στη Λάρισα και τους πούλησαν δούλους. Εκεί ένας τούρκος ζήλεψε το παιδί και σκέφτηκε: «αυτό το παιδί πρέπει να το κάνω δικό μου».

Και του είπε:

-Θα σε πάρω δικό μου, παιδί μου, αλλά θα γίνεις τούρκος.

-Εγώ τούρκος; λέει το παπαδόπουλο. Εγώ ξέρω τι είναι ο Χριστός και τι είναι η Εκκλησία και ξέρω ποιός δίνει τον Παράδεισο και πού είναι η αιώνια ζωή. Δεν θέλω να χάσω την αιώνια ζωή για την πρόσκαιρη.

Ο τούρκος πείσμων. Και το έδειρε. Αλλά δεν υπολόγισε ο Ιωάννης το ξυλοκόπημα. Έπειτα σε καιρό νηστείας του έδινε μόνο καταλύσιμα φαγητά. Κρέας και τα παρόμοια. Τίποτε άλλο. Ο Ιωάννης όμως δεν τα άγγιζε και ο τούρκος τον άφηνε νηστικό. «Ή θα φας κρέας ή τίποτε». Και ήταν περίοδος του δεκαπενταύγουστου. Της Παναγίας. Μένει νηστικός μία ημέρα, μένει νηστικός δεύτερη... Ο πασάς ήταν θηρίο εναντίον του, έτοιμος να τον σφάξει.

Πάει η παπαδιά και λέει στο γιό της:

-Παιδάκι μου, λυπήσου τον εαυτό σου, λυπήσου και μένα την φτωχή. Άμα χαθείς και εσύ σε τι χέρια θα πεθάνω;

Της απαντάει ο Ιωάννης.

-Μητέρα εγώ είμαι παπαδόπουλο. Εγώ το νόμο του Θεού τον έμαθα. Εγώ από

τον πατέρα μου άκουσα τι είναι η αιώνια ζωή και η Βασιλεία του Θεού. Επιτρέπεται μετά από τόσα που ξέρω, να κάνω τέτοιες παραβάσεις;

Συνεχίζει να τον τιμωρεί ο πασάς, τον κλαδεύει περισσότερο, βλέποντάς τον ανυποχώρητο και στο τέλος τον έσφαξε. Πριν τον σφάξει είπε στην μητέρα του που ήταν κοντά και έκλαιγε:

-Μητέρα, όταν πεθάνω, μετά από τρία χρόνια, κάνε την ανακομιδή. Πάρε τα λείψανά μου και να τα πας στην πατρίδα μου. Να τα βάλεις δίπλα στα κόκκαλα του πατέρα μου.

Πράγμα το οποίο έγινε. Όταν έκαναν ανακομιδή, μοσχοβολούσαν τα λείψανα του. Τα πήρε η παπαδιά και τα έθαψε δίπλα στα λείψανα του παπά, χωρίς να δώσει σημασία στην ευωδία που έβγαζαν. Μετά από μερικά χρόνια ξαναχρειάστηκε να κάνουν ανακομιδή. Όταν έβγαλαν τα λείψανα του Ιωάννη, μοσχοβόλησε ο τόπος όλος από την ευωδία που τους είχε δώσει ο Θεός, για να πιστοποιήσει τι;

Την αγιότητα που είχε αποκτήσει και ότι κληρονόμησε τη Βασιλεία των ουρανών και βρήκε τον πολύτιμο θησαυρό. Πώς τον βρήκε; Με το να μην νομίζει ότι η Βασιλεία του Θεού αξίζει όσο ένα πιάτο φαί, ένα κομμάτι κρέας, λίγη διασκέδαση, κάποια απόλαυση της νεότητας ή κάποια άλλη χαρά της ζωής. Αλλά να την θεωρήσει πολύτιμο θησαυρό, για τον οποίο αξίζει κάθε είδους θυσία.

3. Ποιόν βλάπτουμε με τη γκρίνια;

Στις αρχές του 20ου αιώνα, έζησε στη Γαλλία μια περίφημη ηθοποιός, που λεγόταν Εύα Λαβαγιέρ. Ήταν η μεγαλύτερη διασημότητα της εποχής της. Καθόλου παράξενο, γιατί και σήμερα πάνω από τους πρωθυπουργούς, πάνω από τους βασιλιάδες, πάνω από τους μεγάλους ευεργέτες του κόσμου, είναι κείνοι που κλωτσάνε το τόπι και κείνοι που τραγουδάνε. Οι θεατρίνοι και οι ποδοσφαιριστές. Αυτός είναι ο κόσμος.

Αλλά κάποια φορά, η Λαβαγιέρ, ήρθε σε συναίσθηση. Μετανόησε και έγινε πιστή χριστιανή και μοναχή. Για την ψυχή της, για να σωθεί. Κάποτε αρρώστησε και βασανιζόταν. Πήγε λοιπόν ένας παπάς να της διαβάσει μία ευχή και να την παρηγορήσει.

-Πονάω, πάτερ, πονάω πολύ, του λέει.

Απάντησε ο παπάς:

-Μη φοβάσαι, ο πόνος όταν τον υπομένουμε είναι κλειδί για τη Βασιλεία των ουρανών. Όταν υποφέρουμε και λέμε: «δόξα σοι Κύριε για όλα, δός' μου υπομονή, ε, αυτά τα λόγια είναι κλειδί για τη Βασιλεία των ουρανών»

Του λέει τότε η Εύα Λαβαγιέρ:

-Άμα πάτερ ο πόνος είναι κλειδί για τη Βασιλεία του Θεού, παρακάλεσε τον Θεό να μου δώσει όχι μόνο ένα κλειδάκι, αλλά ολόκληρη την κλειδοθήκη.

Τι ήθελε να πει; Η Βασιλεία των ουρανών είναι τόσο πολύτιμη, ώστε προκειμένου να την κερδίσω, αξίζει όχι μόνο να υποφέρω αυτό το λίγο πόνο, αλλά όσος και αν είναι, όσον και αν θέλει ο Θεός. Αυτή είναι επίγνωση αδελφοί μου του πόσο αξίζει η Βασιλεία των ουρανών. Και αληθινά μεγάλος άνθρωπος είναι, εκείνος που ξέρει να καλλιεργεί και να ξεπερνά τον εαυτό του για τη Βασιλεία των ουρανών.

Αυτό είναι το μυστήριο της Βασιλείας του Θεού. Έτσι αποκτάται ο Παράδεισος. Και εμείς μερικές φορές γκρινιάζουμε και μουρμουράμε στον πόνο και στις θλίψεις και χαλάμε την διάθεσή μας. Ποιόν ζημιώνουμε; Μόνο τον εαυτό μας.

Ας παρακαλέσουμε τον σωτήρα μας Ιησού Χριστό και την Παναγία Μητέρα του, την ελπίδα και παρηγορία της ζωής μας, να μας δώσουν φως.

Να μας δώσουν όρεξη και δύναμη για να αγωνιζόμαστε να είμαστε πάντοτε ενωμένοι με τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Και ψυχικά ενωμένοι με τους αγίους, με τους εκλεκτούς του και όχι με τον κόσμο της φθοράς, της σαπίλας, της αποστασίας, της αμαρτίας.

Είθε με τον φωτισμό του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού να αγωνιζόμαστε όσο μπορούμε περισσότερο για τα πνευματικά αγαθά. Αμήν.-